

[Udenrigsministeren]

ne politiske målsætning kommer til at indgå i de nye traktater, men så er der andre – og det gælder bl.a. Danmark – som ikke finder, at der skal fastlægges en sådan målsætning for den europæiske integrationsproces, og regeringens holdning er klar, nemlig at der ikke i de nye traktater skal optages en formulering, der binder udviklingen til en forbundsstat.

Som det fremgår af det danske memorandum, har Danmark tillagt en udbygning af EF's fællesaktiviteter meget stor betydning. De dagsordener, der er vedtaget her i Tinget, har peget på indførelse af afstemning med kvalificeret flertal på miljøområdet som et dansk hovedkrav, og den forhandlingsituation, som tegner sig nu her lige op til Maastricht, er helt i overensstemmelse med dette forhandlingsmål. Hertil kommer indsættelse af en særlig klausul i traktatens miljøafsnit, som får betydning for retsakter vedtaget med hjemmel i andre dele af traktaten.

Disse resultater, som er opnået med tilslutning fra et bredt flertal her i Tinget, er der grund til at glæde sig over. Det samme gælder afsnittene vedrørende kultur, sundhed, uddannelse, forskning og teknologi samt arbejdsmarkedspolitik og sociale spørgsmål. Fra dansk side ville vi gerne være gået længere. Det er f.eks. beklageligt, at der nu er risiko for, at afsnittet om forbrugerbeskyttelse vil gå ud som følge af først og fremmest britiske krav, men regeringen vil gøre sit til, at dette afsnit bliver indsat på ny.

I den forbindelse må vi også se i øjnene, at afsnittet om arbejdsmarkedspolitik og sociale spørgsmål bliver et hovedemne for forhandlingerne på mødet i Det Europæiske Råd. Der er flere lande – og det gælder bl.a. Danmark – som finder, at teksten, som den foreligger nu, er udtryk for et kompromis, som alle medlemslande burde kunne acceptere. Men i lyset af den debat, der for nylig har været i det britiske underhus, er det klart, at den britiske regering ikke deler dette synspunkt, og den britiske regering må formodes at ville kaste hele sin styrke ind i forsøget på at opnå en svækkelse af disse afsnit. Hvor langt de britiske krav går, og hvor langt de andre medlemslande er indstillet på at strække sig, er noget, som først vil vise sig under mødet i Maastricht.

Efter den danske regerings opfattelse er den britiske regerings frygt for det pågældende af-

snit i teksten ubegrundet. Det skyldes bl.a., at det er lykkedes at få placeret det såkaldte nærhedsprincip på en fremtrædende plads både i de generelle bestemmelser og i traktatens enkelte bestemmelser. Dette nærhedsprincip eller subsidiaritetsprincippet, som det desværre hedder formelt, indebærer, at beslutninger skal træffes på det laveste niveau i beslutningspyramiden, altså i praksis så tæt på borgerne som muligt. Og det er en af de traktatbestemmelser, som på både håndgribelig og iøjnefaldende måde viser, at den europæiske integrationsproces i EF har opfanget de signaler om decentralisering, som udgår fra de europæiske befolkninger.

Men samtidig kræver opsplitningen af Europa i nye stater og de mange konflikter, det trækker med sig, at vi rykker tættere sammen over for de mange trusler og over for de mange nye muligheder.

Der er vel få, som i dag vil bestride, at begivenhederne i Europa igennem det sidste års tid netop betoner nødvendigheden af, at vi styrker samarbejdet om udenrigs- og sikkerhedspolitik. Og det er det, der kommer til udtryk i afsnittet om fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. For i Europas nærområde – og det er jo først og fremmest i Østeuropa og i det, der engang var Sovjetunionen – udvikler der sig dag for dag en situation, som er særdeles flydende, og som indebærer betydelige risici ikke blot for de pågældende lande og landområder, men også for EF og resten af Europa. Og det er noget, som Fællesskabet må forholde sig til; der er ikke mulighed for at melde pas.

Også i andre dele af verden er der store forventninger til Fællesskabet. Det gælder ulandene, som fortsat har brug for bistand, og som ønsker at lære af EF's succesfulde økonomiske model, og det gælder Mellemøsten, hvor EF har fået en plads ved forhandlingsbordet. Det er nogle af de vigtigste grunde til, at man skal tiltræde de tekster, som ligger på bordet.

For Danmark har det været vigtigt, at formuleringer vedrørende forsvar ikke indebar forpligtelser til at deltage i et fælles forsvar. Hvis sådan noget skal indbygges i traktaterne, må det ske på et senere tidspunkt, og det må ske under iagttagelse af en procedure, der gør, at Danmark ikke på forhånd har forpligtet sig. Dette forhandlingsmål ser ud til at blive opnået.